

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213207191
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8213207191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košča a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Viery Zolákovej v spore žalobcu: Československá obchodní banka, a. s., IČ: 000 01 350, so sídlom Radlická 333/150, Praha 5, Česká republika, zastúpeného: Mgr. Lenka Heřmánková, usadená euroadvokátka so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava - Ružinov, IČO: 50239406, proti žalovaným: 1./ L. W., A.: XX.XX.XXXX, W. F. F. XXXX/XX, XXX XX W., X./ X. S., A.: XX.XX.XXXX, W. S. XXX, XXX XX S., o zaplatenie 43.181,71 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/137/2014-170 zo dňa 24.10.2017, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti, okrem zamietnutia žaloby o zaplatenie úrokov po zosplatnení, ako aj vo výroku o náhrade trov konania.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1./ a 2./ rade povinnosť spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť sumu 22.091,52 Kč, kapitalizovaný úrok v sume 395,83 Kč, kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 2.293,76 Kč a úrok z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 22.487,35 Kč od 22.8.2013 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. K náhrade trov konania vyslovil, že žalobcovi priznáva proti žalovaným v 1./ a 2./ rade právo na náhradu trov konania v rozsahu 14 %.

2. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia čl. 5 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.); § 262 ods. 4, § 497 Obchodného zákonníka platného na území Českej republiky (v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy); § 52 ods. 1, § 55 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka platného na území Českej republiky (v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy); čl. 2 bod 1, čl. 16 bod 2, čl. 24 Nariadenia Rady ES č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázaný skutkový stav, že strany sporu uzavreli dňa 28.8.2007 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným spotrebiteľský bezúčelový úver v sume 200.000,- Kč. Z predloženej zmluvy vyplýva, že vyčerpaný a nesplatený úver mal byť úročený sumou 10,90 %, ročná percentuálna sadzba nákladov činila 15,02 %, poplatok za poskytnutie úveru sumu 2.000,- Kč, za správu úveru bol žalobca podľa zmluvy oprávnený účtovať poplatok 60,- Kč mesačne, úver mal byť zaplatený v 60-tich mesačných splátkach vo výške 4.340,- Kč splatných vždy k 28. dňu v mesiaci, úrok z omeškania bol dohodnutý vo výške 15 % p.a.. Podľa poslednej výzvy k zaplateniu dlžnej čiastky z 1.4.2012, žalobca pred zosplatnením dlžnej čiastky naposledy vyzval žalovaných na zaplatenie dlhu, ktorý v tom čase vyčíslil na 13.215,41 Kč. Z oznámenia o zosplatnení úveru z 29.4.2012 súd zistil, že ku dňu zosplatnenia úveru žalobca voči žalovaným evidoval pohľadávku v sume 35.223,45 Kč. Z predloženého historického výpisu k úverovému

účtu z 24.10.2013 vyplývajú úhrady žalovaných od uzavretia úverovej zmluvy až do podania žaloby, ako aj prehľad splatných pohľadávok, na ktoré boli tieto platby započítané. Okrem iného súd z uvedeného dôkazu zistil, že žalobca započítal došlé platby žalovaných aj na poplatky za upomienky účtované podľa sadzovníka poplatkov za omeškovanie dlžníkov so splácaním poskytnutého úveru. V súvislosti s účtovaním týchto poplatkov predložil žalobca kópiu str. 8 a 9 sadzovníka ČSOB, o ktoré opiera možnosť účtovania týchto poplatkov za upomienku v sume 300,- Kč a za výzvu k uhradeniu dlžnej čiastky v sume 500,- Kč.

3. Súd prvej inštancie zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovanými posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú a preto na jej právne posúdenie dopadajú nielen ustanovenia Obchodného zákonníka platného ku dňu uzavretia zmluvy ale aj všeobecné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa upravené v § 52 až 57 Občianskeho zákonníka platného v tom čase na území Českej republiky, vzhľadom na to, že žalobca - dodávateľ konal pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalovaní pri uzatváraní a plnení tejto zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Ďalej uviedol, že žalovaní nerozporovali tvrdenia žalobcu o nesplácaní spotrebiteľského úveru, či jeho zosplatení, a preto po preskúmaní žalobcom predloženej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXR zo dňa XX.X.XXXX ako aj podrobného výpisu z úverového účtu doplneného podaním doručeným 30.3.2013 považoval súd prvej inštancie istinu dlhu pozostávajúcu z nezaplatenej istiny úveru za preukázanú. Túto časť žalovaného nároku vyčísleného v žalobe sumou 34.091,52 Kč však krátil v rozsahu sumy 12.000,- Kč, keďže z podrobného výpisu úverového účtu vyplýva, že do celkovej pohľadávky žalobca započítal poplatky za upomienky účtované podľa sadzovníka poplatkov za omeškovanie dlžníkov so splácaním poskytnutého úveru, ktoré následne považoval za uhradené postupným započítaním voči žalovanými uhradeným splátkam úveru, v dôsledku čoho následne vykazoval väčší rozsah nesplatennej istiny dlhu. Účtovanie týchto poplatkov totiž súd prvej inštancie posúdil za neprijateľné pre spotrebiteľa, keďže nemajú povahu konkrétnej služby, ktorú by žalobca žalovaným v súvislosti s predmetným úverom poskytol a pri ich účtovaní je sledovaný len ekonomický profit žalobcu bez poskytnutia protiplnenia žalovaným. V súvislosti s omeškaním spotrebiteľa bol totiž žalobca oprávnený domáhať sa sankcie v podobe úroku z omeškania (tak, ako to aj žalobca v žalobe uplatnil), a preto zaplata týchto zmluvne nedohodnutých poplatkov od spotrebiteľa aj s ohľadom na ich jednostrannú úpravu žalobcom vyplývajúcu z ním vydaného sadzovníka poplatkov považoval súd prvej inštancie za neprijateľné a v rozpore so zásadami ochrany spotrebiteľa. Preto v tomto rozsahu právnu ochranu žalobcom uplatneného nároku nepriznal.

4. Vo vzťahu k úrokom z úveru súd prvej inštancie prijal záver, že tieto predstavujú odplatu alebo cenu plnenia, tak ako sa to konštatuje v súdnej praxi, avšak povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru počas celej doby, po ktorú poskytnuté finančné prostriedky neboli vrátené veriteľovi, má svoje limity v tom zmysle, že táto zásada platí až do tzv. splatnosti úveru. Po zosplatení úveru nastupujú sankčné úroky z omeškania. V opačnom prípade, by došlo ku kumulácii nepriaznivého postihu dlžníka ako spotrebiteľa - teda k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi konania. Takýto postup je v súlade aj s § 497 Obchodného zákonníka platného na území Českej republiky. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku robí absolútne neplatnou. Vzhľadom na vyslovený názor súd prvej inštancie žalobu ako neopodstatnenú zamietol v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplata úrokov po zosplatení úveru dňom 28.4.2012 a ďalej vo výške 10,90 % ročne zo žalovanej sumy od 22.8.2013 do zaplata. Žalobcovi priznal len nárok na zaplata kapitalizovaných úrokov za obdobie od 28.2.2012 do 28.4.2012, t.j. za 60 dní, vo výške 10,9 % zo sumy 22.091,52 eur (nezaplatená istina dlhu po odpočítaní súdom nepriznaných poplatkov), čo predstavuje sumu 395,83 Kč. Napokon pokiaľ išlo o žalovaný úrok z omeškania, súd pri jeho priznaní vychádzal z § 1 nariadenia vlády č. 142/1994 Sb. platného v Českej republike, v znení účinnom do 30.6.2013, preto ho súd zo žalobcom uplatnenej sumy priznal za obdobie od 28.3.2012 do 27.4.2012 (30 dní) zo sumy 275,63 Kč, ktorú v tomto období

vyhodnotil v zmysle žalobcom predložených relevantných častí výpisu z úverového účtu za dlžnú sumu (v období od 28.03.2012 do 1.4.2012 suma vyplýva zo súčtu sumy 11.223,36 Kč ako nezaplatenej istiny po splatnosti a sumy 552,- Kč za vyúčtované poplatky po odrátaní sumy 11.500,- Kč, ktoré z histórie účtu súd považuje za neoprávnene účtované poplatky; v období od 2.4.2012 do 27.4.2012 suma vyplýva zo súčtu sumy 11.223,36 Kč ako nezaplatenej istiny po splatnosti a sumy 1.052,- Kč za vyúčtované poplatky po odrátaní sumy 12.000,- Kč, ktoré z histórie účtu súd považoval v tomto období za neoprávnene účtované poplatky) úrok z omeškania vo výške 7,75 % p.a., t.j. sumu 1,76 Kč. Dňa 28.4.2012 žalovaní dlhovali už sumu 551,63 Kč (po vyúčtovaní zmluvne dohodnutého poplatku 60,- Kč a poisťného 216,- Kč), preto úrok z omeškania vo výške 7,75 % p.a. za tento deň činil 0,12 Kč. A následne za nadväzujúce obdobie od 29.4.2012 do 21.8.2013 patrí žalobcovi na úrokoch z omeškania vo výške 7,75 % p.a. zo sumy 22.487,35 Kč (22.091,52 + 395,83) suma 2.291,88 Kč. Vyslovil, že súhrnne patrí na kapitalizovaných úrokoch z omeškania žalobcovi suma 2.293,76 Kč a od 22.08.2013 úroky z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 2.2487,35 Kč do zaplataenia. Vo zvyšku (t.j. nad rámec priznaného) žalobu súd prvej inštancie zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a vychádzajúc z pomeru úspechu strán v konaní, keďže žalobca bol úspešný v 57 % z ním uplatneného práva, po zarátaní úspechu žalovaných v rozsahu 43 % žalobcom uplatneného práva súd prvej inštancie zaviazal žalovaných na zaplataenie náhrady trov konania v rozsahu rozdielu, t.j. 14 %. Keďže žalovaní neboli vo väčšine proti nim uplatneného práva úspešní, priznanie náhrady trov konania v ich prospech neprichádzalo do úvahy.

6. Proti tomuto rozsudku v časti výroku o zmietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v dôsledku čoho došlo k zamietnutiu poplatkov vo výške 12.000,- Kč a s tým nadväzujúcim príslušenstvom. Domnieva sa, že je zo strany súdu neprípustné, aby spätne skúmal oprávnenosť poplatkov, ktoré nie sú predmetom podanej žaloby, a to zvlášť za situácie, keď žalovaní ani nevzniesli námietku proti ich účtovaniu. Poplatky nie sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou a nie sú účtované bez akéhokoľvek protiplnenia, pretože boli účtované z dôvodu zasielania upomienok a výziev. Poplatok ma teda nielen funkciu sankčnú, ale aj funkciu úhradovú za administratívne a technické úkony, ktoré sú spojené s porušovaním povinnosti zo strany žalovaných, ktoré tak musí žalobca vynaložiť nad rámec svojich povinností vyplývajúcich zo zmluvy. Žalovaní podpisom zmluvy vyhlásili, že súhlasia s obchodnými podmienkami, v ktorých sa súčasne uvádza, že žalobca je oprávnený účtovať žalovanému za svoje služby poplatky. Náklady so zasielaním upomienok a výziev nie je možné pričítať na ťarchu žalobcu, keď ten iba reagoval na porušovanie povinností žalovaných. Má za to, že tieto poplatky majú v bežnom obchodnom styku svoj význam lebo majú motivovať dlžníkov k dodržiavaniu zmluvných záväzkov, sú bežnou praxou pri všetkých bankových inštitúciách a majú povahu odmeny za konkrétne služby. V dôsledku toho, že súd zamietol žalobcovi nárok na poplatky, zamietol súčasne zmluvný úrok z tých súm, ktoré posúdil ako neplatne dohodnuté a súčasne zamietol úrok z omeškania z týchto súm. Žalobca uviedol, že si je vedomý súdnej judikatúry vo veci zmluvných úrokov účtovaných po zosplatnení, a preto čo sa týka zamietnutia zmluvného úroku 10,9 % ročne po dátume zosplatnenia, odvolanie do tejto časti nepodáva. Súčasne podal odvolanie voči súvisiacim trovám, ktoré boli žalobcovi priznané v poníženej výške. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 C.s.p.). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods.2, § 219 ods. 1, 3 C.s.p.). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 C.s.p.) dospel odvolací

súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne.

8. Súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, žalobca uplatnil proti žalovaným právo na zaplatenie istiny 34.091,52 Kč, kapitalizovaný úrok v sume 5.620,85 Kč, kapitalizovaný zákonný úrok z omeškania v sume 3.469,34 Kč, úrok 10,9 % ročne zo sumy 32.763,52 Kč od 22.8.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania zo sumy 34.091,52 Kč od 22.8.2013 do zaplatenia vo výške 8,05 % ročne a náhradu trov konania. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o zaplatenie istiny 22.091,52 Kč, kapitalizovaného úroku v sume 395,83 Kč, kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 2.293,76 Kč a úroku z omeškania vo výške 7,75 % ročne zo sumy 22.487,35 Kč od 22.8.2013 do zaplatenia, a táto suma predstavuje žalobcom uplatnenú sumu pozostávajúcu z istiny 34.091,52 Kč s prísľušenstvom zníženú o poplatky za výzvy a upomienky spolu v sume 12.000,- Kč a prísľušné úroky po zosplatnení úveru dňom 28.04.2012 a úroky vo výške 10,90 % ročne zo žalovanej sumy od 22.8.2013 do zaplatenia..

10. Vzhľadom na obsah a rozsah žalovaným podaného odvolania je predmetom odvolacieho konania preskúmanie správnosti záverov súdu k zamietnutiu žaloby vo vzťahu k poplatkom vo výške 12.000,- Kč a k tomu nadväzujúcemu prísľušenstvu.

11. Niet akýchkoľvek pochybností, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými dňa 28.8.2007 na základe ktorej sa zaviazal žalobca poskytnúť žalovaným peňažne prostriedky do výšky 200.000,- Kč je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súčasťou predmetnej zmluvy o úvere sú Všeobecné obchodné podmienky ČSOB v zmysle ktorých je žalobca oprávnený za poskytované bankové služby vyberať poplatky podľa Sadzovníka poplatkov ČSOB, ktorého aktuálne znenie je k dispozícii v priestoroch pobočiek ČSOB a na webovej stránke.

12. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vecne správnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého súd posúdil ako neprijateľné pre spotrebiteľa účtovanie takýchto poplatkov. Žalobca si vo vzťahu k žalovaným vyúčtoval poplatky, ktoré sú predmetom odvolacieho konania predstavujúce finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré nemá povahu konkrétnej služby, a ktoré mu po materiálnej stránke nebolo dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa pre jeho ekonomický profit. Preto odvolací súd za neprijateľnú považuje zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke vôbec dodané nebolo a v skutočnosti slúži záujmom dodávateľa - žalobcu.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu je účtovanie poplatkov citeľná snaha žalobcu o minimalizovanie nevyhľadateľnosti vlastných pohľadávok a navyšovanie konečného finančného zaťaženia spotrebiteľa neplniaceho si svoje záväzky, a to v rozpore s účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej najmä v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobcom žiadané poplatky predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie žalobcu spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi (v danom prípade vo vzťahu k žalovaným) ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/54/2013 zo dňa 30.9.2013 cit.: „Pri rozhodovaní boli správne ako neprijateľné vyhodnotené poplatky za upomienky. Tieto si totiž žalobca uplatňoval v paušálnej výške po 23,24 Eur za každú zo šiestich upomienok. Ide o neprimeranú výšku vôbec nezohľadňujúcu skutočné náklady žalobcu spojené s uplatňovaním pohľadávky. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky predstavujú prísľušenstvo pohľadávky, čo je zrejme z ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu. Tieto

náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Za neprijateľné pre rozpor s inštitútom príslušenstva pohľadávky je potrebné považovať také náklady, ktoré sú stanovené paušálne bez toho, aby zohľadňovali skutočné výdavky vynaložené na upomienky. Z obsahu listín predložených samotným žalobcom pritom vôbec nevyplýva, z čoho ma pozostávať suma 23,24 Eur predstavujúca poplatok za jednu upomienku. Dojednanie umožňujúce žalobcovi účtovať paušálne poplatky za upomienky bez zohľadnenia skutočných výdavkov s tým spojených je neplatné pre jeho neprijateľnosť v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

15. Podobne rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/587/2015 zo dňa 18.5.2016 cit.: „Rovnako poplatok za upomienku v paušálnej výške nie je možné považovať za akceptovateľnú prax. Aj v tomto prípade ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je v rozpore s § 53 ods. 1 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, spočívajúcu v neprímerane vysokej sankcii, ktorej výška nie je odôvodnená nákladmi veriteľa. Poplatok nereflektuje podstatné skutočnosti ako napríklad výška spotrebiteľského úveru, doba splácania, počet zostávajúcich splátok spotrebiteľa do splnenia záväzku a pod., naopak, je stanovený pevnou sumou, v danom prípade 25,- Eur, ktorá nie je racionálne odôvodnená. Tento poplatok je spôsobilý ohroziť ekonomický záujem spotrebiteľa, nakoľko je neúčelný a uvedená podmienka je v rozpore s ustanoveniami § 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Súd považoval za neprijateľné, aby odporkyňa v postavení spotrebiteľa znášala akékoľvek výdavky navrhovateľa spojené s vymáhaním pohľadávky, ktoré si navrhovateľ dokonca určil pevnou sumou, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Výška poplatku za upomienku je nie len v rozpore s ustanoveniami na ochranu práv spotrebiteľa, ale aj proti dobrým mravom, keďže výška tohto poplatku nie je ničím odôvodnená, keďže niekoľkonásobne prevyšuje poštovné, ktoré navrhovateľ v skutočnosti zaplatil. Pokiaľ aj veriteľ má s takouto upomienkou náklady, ide o jeho vlastné administratívne náklady, ktoré majú byť kryté dojednanou odplatom za poskytnutý úver, prípadne ktoré môžu byť uplatnené ako príslušenstvo pohľadávky, avšak len vo výške preukázaných nákladov a nie paušálnou sumou.“

16. Vo vzťahu k výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súdom prvej inštancie považuje odvolací súd za vecne správne a zákonné.

17. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, okrem zamietnutia žaloby o zaplatenie úrokov po zosplatnení, ako aj vo výroku o náhrade trov konania.

18. Na základe uvedených skutočností odvolací súd považuje odvolanie žalobcu voči výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, okrem zamietnutia žaloby o zaplatenie úrokov po zosplatnení, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, okrem zamietnutia žaloby o zaplatenie úrokov po zosplatnení, ako aj vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a úspešní žalovaní si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a vychádzajúc z obsahu spisu im ani v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd rozhodol tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania sporovým stranám nepriznal.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).